

Cançó de les balances · Ovidi Montllor

La Doncs era un rei que tenia
Mi La el castell a la muntanya,
Re La tot el que es veia era seu:
Mi La Terres, pous, arbres i cases,
Re La i al matí des de la torre
Mi La cada dia les comptava.

La gent no estimava el rei,
i ell tampoc no els estimava,
perquè de comptar en sabia,
però amor, no li'n quedava,
cada cosa tenia un preu,
la terra, els homes, les cases.

Un dia un noi del seu regne
vora el castell va posar-se.
I va dir aquesta cançó
amb veu trista però clara:
I va dir aquesta cançó
amb veu trista però clara:

- Quan vindrà el dia que l'home
valgui més que pous i cases,
més que les terres més bones,
més que les plantes i els arbres?
Quan vindrà el dia que l'home
no se'l pese amb les balances?

El rei, que va sentir el noi,
el va fer agafar i, amb ràbia,
va ordenar que li donessin
cent cinquanta bastonades
i a la torre el va tancar,
castigat a pa i aigua.

Però el poble encara sap
la cançó de les balances,
i quan s'ajunten els homes,
rient i plorant la canten.
i quan s'ajunten els homes,
rient i plorant la canten.

